

Vem är sändaren

Sändaren är Hans Alfredsson, Tage Danielssons bästa vän.

vilka är mottagarna

Mottagarna är församlingen som medverkar på minnesstunden

vad är syftet?

Att hedra minnet av Tage Danielsson, att skapa något lämpligt emotionellt avslut på Tage Danielssons bortgång.

Hur har sändaren anpassat sitt tal till mottagarna och hur blir syftet tydligt?

Talet är skrivet som om det vore direkt tilltalat till Tage som om han vore där med dem, ännu levande.

Ge sedan tydliga exempel på hur ethos, logos och pathos används?

- Ethos - det målande språket, ger en aura av tillförlitlighet. "Han beskriver verkligen hur Tage var". Sedan har Hans i sig en auktoritet, han var tros allt Tages bästa vän och arbetskamrat. Det att han har valts som en av de som ska hålla ett tal visar hans betydelse och koppling till Tage.
- Logos - Talets fokus ligger inte direkt på någon saklig redogörelse utan fokus ligger på det känsomässiga biten. Eventuellt kan man se några av analogierna som logoskonstruktioner. Liknelsen "liksom blommor får sin näring av det som har dött..." kan ge ett logos om den är språkligt giltig som en liknelse.
- Pathos -

Ge också exempel på några stilfigurer som förekommer i talet.

Tal på minnesstund för Tage Danielsson

Tage, det känns tungt att ta adjö idag. En **evig höst har fastnat i mig**(en metafor för ledsamheten, gråheten av Tages död.), fylld av **minnen som virvlande löv**(glada minnen, minnen med liv som blåser omkring). Det blir så

mörkt av alla de sorgsna suckarna från tusenden, tusenden som sörjer dig. Jaja. **Leken är slut**(den bästa tiden av glädje och vänskap är över). Det är kväll, och det blir mörkt.

Nej, det är inte alldeles sant. Jag får inte säga så. Du lärde mig att akta sann, varm, känsla, livsmod och hoppfull tro på människorna, och på människans styrka och godhet. Och att misstro blöt sentimentalitet och uppgivenhet inför ödet.

Jo, det **blir nog mörkt**(ledsamheten och sorgen är ett faktum). Men, det** lyser bloss** (men i sorgen går det att finna hopp och glada minnen)i det mörkret. Eldar som du har tänt och som länge ska lysa för oss. Nog suckar den kalla sorgen idag. Men jag hör också någonting annat. Det är de varma skratten från de tusenden, tusenden som du har väckt, och ska väcka igen med ditt livsverk.

Åh, vad jag har haft roligt med dig, Tage. När vi vankade av och an i stugan på Söder och spånade fram lustigheter och infall. Konstigt, du blev aldrig arg på mig fast jag ofta var dum. Men det är också sant att jag blev aldrig arg på dig heller, om du någon gång var lite dum. Men mest var du klok, och lugn, och mycket hänsynsfull.

Du hade så mycket kunskap, både i hjärnan och i hjärtat. Vi var rätt olika, inte bara till utseendet, men vi tyckte om varandra mycket. Kanske just därför. Vi växte ihop på något sätt. I livsåskådningsfrågor stod vi på samma enebacke.

Åh, vad jag har haft roligt med dig, Tage (en upprepning av första meningen från 3 stycken innan. Anafor). Vi tyckte om att arbeta tillsammans. Att skriva, att fåna oss på Skeppet och Berns och Göta Lejon. Att angöra en brygga i snålblåsten på Högdunsen, eller att utkämpa Äppelkriget i solskenet på Brösarps änglamarksbackar. Och du var så bra på fester. De som varit med om en sådan glömmar dem aldrig.

Liksom blommor får sin näring av det som har dött, så kan glädje växa ur sorg(liknelse). Alla de som i dessa dagar har berättat om din betydelse för dem – det ger mig en sådan värme, och glädje. Du gjorde så mycket klokt och sant, och om det har verkat i människorna så finns det hopp för oss.

En gång när jag hade det svårt, när vi hade det svårt så var det du som höll oss uppe. Jag minns en gång i stugan när vi pratade om detta – att det är ens skyldighet att hålla glädjen levande. Det kan vara tungt, men man måste försöka. Om man ger upp och drunknar i sorgen så ökar man världens elände. Du gav aldrig upp ens i det sista.

Åh, vad jag har haft roligt med dig, Tage. Jag hoppas att **din eld** (Metafor. Minnet av Tage)ska fortsätta att brinna i oss alla. Eftersom vi har gjort så mycket tillsammans, så kan du gott hjälpa mig med det här talet också. Jag ska därför sluta med att läsa en av dina dikter.

Tänk inte bara på just nu Just nu är inte allt Just nu har inte tid med dig Då protesterar du Du ger varenda **stund en spark** och ryter åt den: gör någonting!

Du vill att allt ska ske just nu Men ingen mänska är så stark Du vill att natten ska bli dag Du hatar denna svarta natt Men natten bidrar lugnt sin tid Det lugnet är dess övertag Ditt krav på alltings färdighet är rätt och bra, men för nervöst Det gäller att finnas till med bibehållen värdighet I lugnet bor en väldig styrka Tänk inte bara på just nu Det finns ett då, det finns ett sedan Som under valven i en kyrka Invänta stilla gryningen I mörkret håll min hand Mot stranden vandrar, mjuk och stark den långa lugna dyningen.

Adjö Tage, min allre bäste vän.